

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudců JUDr. Ivanky Havlíkové a Mgr. Martina Kříže v právní věci **žalobce: Městské technické služby Bílina, příspěvková organizace**, se sídlem Teplická 899, Bílina, zastoupeného JUDr. Dominikem Hinerem, advokátem, se sídlem Duchcovská 247, Hrob, proti **žalovanému: Ministerstvo životního prostředí**, se sídlem Vršovická 1442/65, Praha 10, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 11. 2013, č. j. 1948/530/13 66709/ENV/13,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

I. Předmět řízení a vymezení sporu

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 11. 2013, č. j. 1948/530/13 66709/ENV/13 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí České inspekce životního prostředí, Oblastní inspektorát Ústí nad Labem (dále jen „správní orgán prvního stupně“), ze dne 7. 8. 2013, č. j. ČIŽP/44/OOP/SR01/1305929.010/13/UPJ. Správní orgán prvního stupně tímto rozhodnutím uložil žalobci pokutu ve výši 60 000 Kč za správní delikt ve smyslu § 88 odst. 1 písm. e) zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně přírody a krajiny“). Tohoto správního deliktu se měl žalobce dopustit tím, že v druhé polovině měsíce dubna 2013 ve vodní nádrži s fontánou v areálu lázní Kyselka na p. p. č. 1951 v k. ú. Bílina (dále jen „vodní nádrž“) nedovoleně zasáhl do přirozeného vývoje zvláště chráněných živočichů ve smyslu § 48 zákona o ochraně přírody a krajiny – čolka obecného, skokana štíhlého a ropuchy obecné. Činností žalobce mělo dojít k porušení § 50 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny.

Proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podal žalobce odvolání, v němž mj. namítal, že až do dne 26. 4. 2013 neměl žádný z účastníků řízení povědomí o výskytu

chráněných živočichů ve vodní nádrži; že mu nebylo známo, že by se měl v prostoru bývalých lázní Kyselka vyskytovat biotop s výskytem čolka obecného; že správní orgán prvního stupně nevzal při svém rozhodování o pokutě v úvahu, že ze strany města Bílina bude postupováno ve smyslu inicializace zaevidování příslušného biotopu na příslušných místech a tomu bude uzpůsoben i provoz a údržba parku bývalých lázní Kyselka atp.

II. Rozhodnutí žalovaného (napadené rozhodnutí)

Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí konstatoval, že při posuzování protiprávního jednání žalobce vycházel správní orgán prvního stupně z provedeného místního šetření ze dne 24. 4. 2013, kdy bylo zjištěno, že vodní nádrž s výskytem zvláště chráněných živočichů již byla vyčištěna a napouštěna pitnou vodou. Správním orgánem prvního stupně byly přesto odchyceny 3 kusy čolka obecného a převezeny do náhradního biotopu. Svědci M. T. a P. R. se o výskytu zvláště chráněných druhů v předmětné lokalitě dozvěděli dne 18. 4. 2012 a dne 23. 4. 2012 provedli fotodokumentaci lokality. Svědci dále uvedli, že o zjištění výskytu zvláště chráněných živočichů byli telefonicky informováni zaměstnanci Městského úřadu v Bílině a ředitelka žalobce, kteří měli možnost zásah do biotopu obojživelníků oddálit na nezbytně nutnou dobu pro provedení záchranných opatření. Sám žalobce uvedl, že vodní nádrž nebyla v zimním období let 2012 až 2013 opatřena poklopem, čímž zde vznikly podmínky pro výskyt obojživelníků. Žalovaný tak odmítl námitky žalobce, že správní orgán prvního stupně neprokázal nedovolený zásah do přirozeného vývoje zvláště chráněných živočichů, že o výskytu zvláště chráněných živočichů v areálu lázní Kyselka nebyl znám žádný údaj z dřívějška a že sám žalobce neměl povědomost o jejich výskytu. Správní orgán prvního stupně přihlédl i ke skutečnosti, že u právnické osoby se deliktní odpovědnost odvíjí od objektivní odpovědnosti.

Žalovaný považoval na základě podkladů založených ve správním spise za jednoznačně prokázané, že vodní nádrž sloužila jako dočasný biotop pro rozmnožování zvláště chráněných obojživelníků, přičemž zástupci příslušných státních orgánů a žalobce byli před zásahem telefonicky informováni o jejich výskytu a měli možnost vyčištění fontány odložit na dobu potřebnou pro provedení záchranných opatření. Skutečnost, že výskyt těchto druhů nebyl v minulosti znám, není pro posuzování spáchání protiprávního jednání podle § 88 odst. 1 písm. e) zákona o ochraně přírody a krajiny rozhodující. Žalobce nebyl v řízení označen jako podnikatelský subjekt, ale jako právnická osoba. Z hlediska dikce zákona o ochraně přírody a krajiny není podstatné, zda subjekt v rámci své činnosti vykazuje zisk, ale to, zda v souvislosti s jeho činností došlo k porušení některého ustanovení zákona o ochraně přírody a krajiny. Žalovaný neshledal pochybení při stanovení výše pokuty, která byla uložena na spodní hranici zákonem stanoveného rozpětí.

III. Žaloba

Žalobce v žalobě nejprve vyjádřil názor, že osobou přímo dotčenou vydáním napadeného rozhodnutí ve svých právech a povinnostech je i Město Bílina. Žalobce namítl, že napadeným rozhodnutím byl porušen nejen zákon o ochraně přírody a krajiny, ale i další související obecně závazné předpisy. Žalovaný v napadeném rozhodnutí nezajistil opravu v údajích o sídle žalobce. Již správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí uvádí sídlo žalobce jako Teplická 899, Teplice, namísto zřejmě správného sídla v Bílině. Žalovaný rovněž uvádí toto sídlo v Teplicích. Z uvedeného vyplývá nejasnost, zda se skutečně jedná o

shodný subjekt. Na základě výše uvedeného měl žalobce za to, že správní rozhodnutí jsou neplatná.

Žalobce konstatoval, že správní orgány považovaly vodní nádrž za biotop obojživelníků, zejména některých druhů žab a čolků, kterým slouží k přezimování a rozmnožování. Tato skutečnost do roku 2013 nebyla nikomu známa a nebyl znám žádný podklad nebo důkaz o výskytu čolka obecného v prostoru bývalých lázní Kyselka, zejména ve vodní nádrži, která není zapuštěna do země a ani nijak nesouvisí s okolními pozemky. Žalobci tak nebylo známo, že by se daný biotop mohl v prostoru bývalých lázní Kyselka vyskytovat. Informace o výskytu čolka obecného je patrná až z usnesení správního orgánu prvního stupně ze dne 26. 4. 2013. Žádná informace nebyla zjištěna v odborné literatuře ani na internetových stránkách. Z uvedeného důvodu tak není naplněna skutková podstata ve smyslu zákona o ochraně přírody a krajiny. Žalobce v této souvislosti uvedl, že fontána byla vždy jednou ročně vyčištěna zejména od odpadků, včetně zbytků věcí užitých pro aplikaci drog.

Pokud se jedná o subjekty, kterým je možno uložit pokutu, pak dle § 88 odst. 1 písm. e) zákona o ochraně přírody a krajiny je možno uložit pokutu právnické osobě při výkonu podnikatelské činnosti. Žalobce jako příspěvková organizace zřízená Městem Bílina však nemá předmět podnikání, ale předmět činností, spočívající zejména v obnově, opravách a údržbě silnic a místních komunikací evidovaných ve vlastnictví Města Bílina. Z toho vyplývá, že žalobce při čištění vodní nádrže nevykonával žádnou podnikatelskou činnost. Žalobce ani Město Bílina nejsou podnikatelskými subjekty, které by vyvíjely podnikatelskou činnost (činnost za účelem vytvoření zisku) a nelze jim tak ukládat pokuty ve smyslu zákona o přírody a krajiny.

K výši uložené pokuty žalobce uvedl, že její zaplacení sníží možné použití prostředků na zajištění ochrany přírody v oblasti parku bývalých lázní Kyselka v Bílině, kde byl v roce 2013 zjištěn výskyt chráněných živočichů, přičemž převážnou část finančních prostředků na svou činnost žalobce získává z rozpočtu Města Bílina.

Žalobce tak považoval napadené rozhodnutí za nezákonné a navrhl, aby Městský soud v Praze napadené rozhodnutí a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zrušil.

IV. Vyjádření žalovaného

Žalovaný ve vyjádření k žalobě konstatoval, že nesprávné uvedení sídla žalobce nemá vliv na zákonitost napadeného rozhodnutí, neboť z vydaných správních rozhodnutí a celého řízení je identita žalobce nezpochybnitelná (IČO) a výše uvedené pochybení lze kvalifikovat jako zřejmou nesprávnost v písemném vyhotovení rozhodnutí. Žalovaný uvedl, že ve vodní nádrži byl v dubnu roku 2013 zjištěn výskyt zvláště chráněných obojživelníků, resp. se zde vytvořily podmínky splňující charakteristické nároky pro jejich přezimování a rozmnožování. K vytvoření vhodných podmínek pro výskyt obojživelníků přispěl sám žalobce tím, že vodní nádrž nebyla v zimním období let 2012 až 2013 opatřena poklopem. V daném případě tedy vodní nádrž představovala biotop, byť přechodný, zvláště chráněných druhů v souladu s § 3 odst. 1 písm. k) zákona o ochraně přírody a krajiny. Podobné biotopy vznikají spontánně za vhodných podmínek a žalobce byl před provedením čištění nádrže o výskytu těchto druhů předem telefonicky informován tak, že měl možnost zásah do biotopu obojživelníků oddálit na nezbytně nutnou dobu pro provedení záchranných opatření. K námitce žalobce, že při čištění vodní nádrže nevykonával žádnou podnikatelskou činnost, žalovaný uvedl, že z dikce § 88 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny je zřejmé, že požadavek výkonu podnikatelské

činnosti se vztahuje pouze na fyzické osoby, nikoli na právnické osoby. Další námitky žalobce (tj. že žalovaný bez bližší specifikace porušil kromě zákona o ochraně přírody a krajiny i další obecně závazné předpisy a že zaplacením pokuty dojde ke snížení použití prostředků na zajištění ochrany přírody a krajiny v oblasti parku bývalých lázní Kyselka v Bílině), nebyly dle žalovaného předmětem řízení. Žalovaný navrhl, aby soud podanou žalobu zamítl.

V. Jednání před Městským soudem v Praze

Při jednání před soudem zástupci účastníků řízení setrvali na svých stanoviscích.

VI. Posouzení věci Městským soudem v Praze

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

Ve vztahu k procesním aspektům věci soud uvádí, že žalobce jako osobu zúčastněnou na řízení ve smyslu § 34 s. ř. s. označil Město Bílina, což odůvodnil tím, že je jako příspěvková organizace „napojen“ na rozpočet Města Bílina. K tomu soud uvádí, že při interpretaci citovaného ustanovení je třeba vyjít z § 2 s. ř. s., dle něhož „*ve správním soudnictví poskytují soudy ochranu veřejným subjektivním právům fyzických i právnických osob způsobem stanoveným tímto zákonem a za podmínek stanovených tímto nebo zvláštním zákonem a rozhodují v dalších věcech, v nichž tak stanoví tento zákon.*“ Zmiňuje-li tedy nějaké ustanovení soudního řádu správního „právo“ (ve smyslu oprávnění), míní tím veřejné subjektivní právo, jímž se obecně rozumí právní možnost chovat se určitým způsobem, která je vyjádřena a zaručena normami veřejného práva. Účelem § 34 s. ř. s. je tedy umožnit osobě odlišné od účastníka řízení bránit svá vlastní veřejná subjektivní práva a povinnosti, která jsou či mohou být dotčena. Dotčení ve veřejných subjektivních právech takové osoby tedy musí být přímé, nikoliv pouze nepřímé či dokonce eventuální (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2015, č. j. 2 As 262/2015 – 18). Naproti tomu žalobcem zmiňovaná okolnost, tedy jeho „napojení“ na rozpočet Města Bílina, vyplývá ze vzájemných majetkových vztahů žalobce a Města Bílina, a z hlediska charakteru zásahu napadeného rozhodnutí do práv Města Bílina se tak může jednat nanejvýš o dotčení na právech soukromých, nikoliv veřejných, a to navíc o dotčení pouze nepřímé. Ostatně i rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 8. 11. 2011, č. j. 1 Afs 81/2010 – 268, publ. pod č. 2508/2012 Sb. NSS, konstatoval, že v řízeních o správních deliktech správní orgán vrchnostensky rozhoduje pouze o veřejných subjektivních právech a povinnostech delikventa; na jiné osoby nemá rozhodnutí o uložení sankce přímý vliv a jejich veřejná subjektivní práva jím tak nemohou být dotčena. Město Bílina tedy v dané věci není osobou zúčastněnou na řízení ve smyslu § 34 s. ř. s.

Žaloba není důvodná.

K první žalobní námitce soud uvádí, že správní orgány ve svých rozhodnutích skutečně nesprávně uvedly adresu sídla žalobce jako Teplická 899, Teplice (namísto správné adresy Teplická 899, Bílina). Soud však zároveň uvádí, že toto pochybení nemělo vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé. Žalobce byl dostatečně identifikován dalšími údaji (např. ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně názvem a identifikačním číslem) tak, že ve věci nemohly být dány rozumné pochybnosti o adresátovi správních rozhodnutí. Žalobce současně ani netvrdil, že by formální pochybení v neuvedení přesné adresy jeho sídla mělo jakýkoli vliv na procesní průběh správního řízení, a soud ani nic takového nezjistil. Soud tedy konstatuje, že nesprávné uvedení adresy žalobce nemohlo v dané věci vést k „neplatnosti“ správních rozhodnutí.

Žalobce druhou žalobní námitku založil na názoru, že do roku 2013 nebylo nikomu známo, že by vodní nádrž byla biotopem zvláště chráněných obojživelníků. Z toho žalobce dovozoval, že „nebyla naplněna skutková podstata zákona o ochraně přírody a krajiny“.

K tomu soud uvádí, že žalobce byl shledán vinným ze správního deliktu dle § 88 odst. 1 písm. e) zákona o ochraně přírody a krajiny, jenž zní: *Orgán ochrany přírody uloží pokutu až do výše 1 000 000 Kč právnické osobě nebo fyzické osobě při výkonu podnikatelské činnosti, která se dopustí protiprávního jednání tím, že usmrcuje nebo chová ptáky s výjimkou těch, kteří mohou být loveni, nebo zvláště chráněné živočichy bez povolení, anebo jinak nedovoleně zasahuje do jejich přirozeného vývoje.* Konkrétně měl žalobce porušit § 50 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny, jenž zní: *Je zakázáno škodlivě zasahovat do přirozeného vývoje zvláště chráněných živočichů, zejména je chytat, chovat v zajetí, rušit, zraňovat nebo usmrcovat. Není dovoleno sbírat, ničit, poškozovat či přemísťovat jejich vývojová stadia nebo jimi užívaná sídla. Je též zakázáno je držet, chovat, dopravovat, prodávat, vyměňovat, nabízet za účelem prodeje nebo výměny.* Správní orgán prvního stupně konkrétně uvedl, že dne 24. 4. 2013 provedl inspekční šetření v souvislosti čištěním vodní nádrže v areálu lázní Kyselka, která slouží jako biotop zvláště chráněných živočichů. Při tomto šetření zjistil, že proběhlo kompletní vyčištění nádrže a v době konání inspekčního šetření byla vodní nádrž napouštěna pitnou vodou. Pracovníci správního orgánu prvního stupně z vodní nádrže odchytily tři exempláře čolka obecného, které jevily velmi nízké známky vitality, s největší pravděpodobností v důsledku šoku z chemicky ošetřené vody a náhlé změny teplot. Po provedení inspekčního šetření správní orgán prvního stupně zjistil, že vodní nádrž rovněž sloužila jako biotop dalších zvláště chráněných živočichů (skokana štihlého a ropuchy obecné), kteří se zde v době před vypuštěním a vyčištěním vyskytovali ve formě různých vývojových stádií.

Soud s ohledem na výše uvedené nepovažuje související výhrady žalobce za jednoznačně srozumitelné. Žalobce byl konkrétně potrestán *za nedovolený zásah do přirozeného vývoje zvláště chráněných živočichů*. Skutková podstata správního deliktu podle § 88 odst. 1 písm. e) zákona o ochraně přírody a krajiny ani ustanovení § 50 odst. 2 citovaného zákona vůbec neobsahuje žalobcem zmiňovaný pojem „biotop“. I pokud by žalobce uspěl se svými tvrzeními (tj. že do roku 2013 nebylo nikomu známo, že vodní nádrž byla biotopem zvláště chráněných obojživelníků), pak není patrné, jakým způsobem by tím byl zpochybněn závěr o naplnění skutkové podstaty nyní posuzovaného správního deliktu. Z odvolání žalobce je zřejmé, že žalobce „neexistenci povědomí“ o výskytu zvláště chráněných živočichů v areálu lázní Kyselka spojuje především s tím, že taková informace nebyla zjistitelná v odborné literatuře ani na internetu. Žalobce v odvolání dodal, že s ohledem na to, že je tato informace nová, bude iniciováno zaevidování předmětného biotopu do příslušných evidencí tak, aby místo výskytu čolka obecného vešlo v obecnou známost a

byla přijata opatření ochrany při provozu a údržbě objektu bývalých lázní Kyselka. Dle názoru soudu tím žalobce patrně naznačuje, že skutková podstata správního deliktu podle § 88 odst. 1 písm. e) zákona o ochraně přírody a krajiny souvisí s nějakou formální evidencí konkrétních biotopů zvláště chráněných živočichů, resp. alespoň s „obecným povědomím“ o umístění těchto biotopů. To však nelze ze znění § 88 odst. 1 písm. e) ani z § 50 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny dovodit. Rovněž ze zákonné definice pojmu biotop [srov. § 3 odst. 1 písm. k) zákona o ochraně přírody a krajiny] nevyžaduje, aby byly lokality konkrétních biotopů „všeobecně známé“, nebo dané určitým seznamem nebo aby byly potvrzeny nějakým formálním úkonem správních orgánů.

Pokud má soud druhou žalobní námitku pojímat v tom smyslu, že jí žalobce namítá, že nevěděl, že vodní nádrž byla biotopem zvláště chráněných živočichů, pak soud uvádí, že odpovědnost vznikající na základě § 88 zákona o ochraně přírody a krajiny je odpovědností objektivní; jedná se tedy o odpovědnost za následek, tj. bez ohledu na zavinění. Otázka zavinění se tedy v daném případě vůbec nezkoumá. Každý, kdo škodlivě zasáhne do přirozeného vývoje zvláště chráněných živočichů, aniž by to orgán ochrany přírody povolil, se dopustí jednání naplňujícího skutkovou podstatu správního deliktu podle § 88 odst. 1 písm. e) zákona o ochraně přírody a krajiny (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2011, č. j. 1 As 86/2011 – 50). Vyčištění vodní nádrže a její napuštění pitnou vodou přitom lze kvalifikovat přinejmenším jako podstatnou změnu biotopu zvláště chráněných živočichů, a tedy jako činnost vedoucí ke škodlivému zásahu do přirozeného vývoje těchto živočichů. Poukaz žalobce na jeho „nevědomost“ o tom, že vodní nádrž byla biotopem zvláště chráněných živočichů, je tedy v nyní posuzované věci irelevantní. Nadto soud dodává, že toto tvrzení spolehlivě vyvracejí podklady založené ve správním spise. Např. z protokolu o výsledku svědka P. R. vyplývá, že tento svědek se dne 18. 4. 2013 dozvěděl, že ve vodní nádrži jsou (zvláště chránění) obojživelníci, což dne 22. 4. 2013 oznámil Městskému úřadu v Bílině. Dne poté se měl dozvědět, že se žalobce chystá vodní nádrž vypustit a vyčistit, což měl oznámit tajemníkovi Městského úřadu v Bílině. Ve správním spise jsou dále doloženy fotografie vodní nádrže ze dne 23. 4. 2013, z nichž jsou na první pohled patrné známky přítomnosti zvláště chráněných živočichů ve vodní nádrži. Žalobce přitom tyto podklady nijak konkrétně nezpochybnil. Soud tedy shrnuje, že žalobce (resp. jeho pracovníci) bezprostředně před vyčištěním vodní nádrže bezpochyby přinejmenším mohl seznat, že vodní nádrž je biotopem zvláště chráněných živočichů, což ani on sám konkrétně nezpochybnil.

Ve třetí žalobní námitce žalobce tvrdil, že dle dikce § 88 odst. 1 písm. e) zákona o ochraně přírody a krajiny je možné uložit pokuty právnické osobě při výkonu podnikatelské činnosti. Žalobce tak měl za to, že není podnikatelským subjektem, který by vyvíjel činnost za účelem vytvoření zisku, a proto mu ani nelze ukládat pokuty ve smyslu zákona o ochraně přírody a krajiny. S tím však soud nemůže souhlasit. Ze samotného nadpisu § 88 citovaného zákona (*Pokuty právnickým osobám a fyzickým osobám při výkonu podnikatelské činnosti*), jakož i z návěti § 88 odst. 1 citovaného zákona (ve znění: *Orgán ochrany přírody uloží pokutu až do výše 1 000 000 Kč právnické osobě nebo fyzické osobě při výkonu podnikatelské činnosti ...*) vyplývá, že citované ustanovení rozlišuje dva typy subjektů, kterým je možné uložit sankci za spáchání správního deliktu: jde jednak o právnické osoby, jednak o fyzické osoby při výkonu podnikatelské činnosti. Nejvyšší správní soud se touto problematikou zevrubně zabýval v rozsudku ze dne 22. 6. 2011, č. j. 1 As 41/2011 – 120 (včetně odkazů na relevantní judikaturu a literaturu), jehož závěry lze shrnout tak, že zákon o ochraně přírody a krajiny již od počátku své účinnosti rozlišuje v rámci odpovědnosti na úseku ochrany přírody a krajiny přestupky fyzických osob (§ 87 zákona) a jiné správní delikty právnických osob a fyzických osob při podnikatelské činnosti (§ 88 zákona). Ze znění § 88 odst. 1 a 2 zákona o

ochraně přírody a krajiny nevyplývá, že předpokladem vyvození sankční odpovědnosti vůči právnické osobě za protiprávní jednání naplňující některou ze skutkových podstat deliktů by byla skutečnost, že právnická osoba se protiprávního jednání dopustila pouze při výkonu podnikatelské činnosti, a že některé právnické osoby by byly ze sankční odpovědnosti za protiprávní jednání vyňaty. Zákonodárce tedy v § 88 zákona o ochraně přírody a krajiny postavil naroveň právnickým osobám i fyzické osoby, které poruší právní povinnosti při podnikání nebo v přímé souvislosti s ním. Podnikající fyzické osoby totiž provozují činnosti, při jejichž výkonu jsou povinny plnit též okruh povinností jako osoby právnické; tyto povinnosti se obvykle odlišují od běžných povinností občana. Lze tedy shrnout, že sankční odpovědnost podle § 88 odst. 1 a 2 zákona o ochraně přírody a krajiny lze vyvodit proti každé právnické osobě, která se dopustí protiprávního jednání na úseku ochrany přírody a krajiny, bez ohledu na skutečnost, zda k protiprávnímu jednání právnické osoby došlo při výkonu podnikatelské činnosti či nikoli. Námitka žalobce, že mu jakožto nepodnikající právnické osobě nebylo možné uložit pokutu podle § 88 odst. 1 písm. e) zákona o ochraně přírody a krajiny, tedy není důvodná.

Pokud žalobce ve čtvrté žalobní námitce ve vztahu k výši uložené pokuty namítá, že její zaplacení sníží možné použití prostředků na zajištění ochrany přírody v oblasti parku bývalých lázní Kyselka v Bílině, pak se dle názoru soudu jedná o okolnost zcela irelevantní. Podle § 88 odst. 3 zákona o ochraně přírody a krajiny *se při stanovení výše pokuty přihlíží k závažnosti protiprávního jednání a k rozsahu hrozící nebo způsobené újmy ochraně přírody a krajiny*. Naproti tomu žalobcem zmiňovaná okolnost nemá žádný vztah ke skutečnostem týkajícím se spáchání správního deliktu, za který byl žalobce shledán vinným. Žalobce v podstatě namítá, že uložením pokuty bude snížen objem jeho finančních prostředků, které by v budoucnosti mohly být využity právě k ochraně přírody. Tato okolnost je však při posuzování přiměřenosti výše uložené pokuty nepodstatná, neboť tkví v soukromoprávní sféře žalobce (je plně na vůli žalobce, jakým způsobem rozhodne o využití svých finančních prostředků), a žalobce ji nadto namítá pouze v hypotetické rovině. Soud jen nad rámec uvedeného poukazuje na to, že vlastně i město Bílina se nepřímým způsobem podílelo na zjištěném stavu, když několik dní předtím obdrželo informace, že zvláště chránění živočichové se v daném místě vyskytují, a není zřejmé, že by s takovou informací neprodleně a preventivně nakládalo. Nicméně z hlediska objektivní sankční odpovědnosti žalobce dle citovaného zákonného ustanovení nemá tato úvaha ke zmínce žalobce vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, může však být argumentem pro jednání žalobce s městem Bílina ohledně zajištění finančních prostředků pro žalobce na další ochranu a pro lepší součinnost při ochraně přírody v budoucnu.

VII. Závěr

Z výše uvedených důvodů dospěl Městský soud v Praze k závěru, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního

soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud.

V Praze dne 24. března 2017

JUDr. Naděžda Řeháková, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Veronika Brunhoferová